

ΕΝΤΟΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2011 • ΤΕΥΧΟΣ 72 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ'

ΟΙ
ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ
ΤΩΝ ΒΡΕΤΑΝΙΚΩΝ
ΓΚΕΤΟ

Ο καυτός μήνας Αύγουστος της εξέγερσης

Ο καυτός Αύγουστος του Λονδίνου και των άλλων βρετανικών πόλεων που έζησαν τις σοβαρότερες «ταραχές» από το 1981 έληξε. Οι ψύχρες και οι βροχές άρχισαν, τα μαθητούδια πήγαν στο πρώτο μάθημα με τα βιβλία τους και τα iPod τους, τα πανεπιστήμια ξεκίνησαν κι αυτά, αλλά με τις περικοπές τμημάτων και την αύξηση των δίδακτρων δεν είναι σίγουρο ότι δεν θα γίνουν ξανά μαζικές καταλήψεις. Όμως, τίποτε δεν είναι όπως παλιά. Η εξέγερση των «chavs» (charvers στο Γιορκσάιρ και στη Β.Α. Αγγλία), δηλαδή των «επιθετικών και εγωιστών εφήβων και νέων ενηλίκων» που ντύνονται με αθλητικά ρούχα, και οι οποίοι, σύμφωνα με το στερεότυπο, κατ'επανάληψη επιδεικνύουν αντικοινωνικές συμπεριφορές (π.χ. κατανάλωση αλκοολούχων ποτών στο δρόμο, χρήση ναρκωτικών, διατάραξη κοινής ησυχίας και άλλες μορφές νεανικής παραβατικότητας) έσπασε τη βιτρίνα του κυβερνητικού συνασπισμού και του συντηρητικού κομφορμισμού του συνόλου των πολιτικών και πολιτειακών παραγόντων, εκτός εξαιρέσεων. Όσοι ξαφνιαστήκαν, δείχνουν την επιφανειακότητα της σκέψης τους. Δείχνουν επίσης την άγνοιά τους για τη μακρά ιστορική παράδοση του «όχλου» και των κοινωνικών εκρήξεων του στη Βρετανία εδώ και μια χιλιετία.

Ας θυμίσουμε σε όλους αυτούς, που κλεισμένοι στους χρυσελεφάντινους πύργους του Γουέστμινστερ και του Σίτι αφορίζουν τους εξεγερμένους, ότι η ιστορία των εξεγέρσεων ξεκινά την άνοιξη του 1196. Οι φτωχοί του Λονδίνου συγκέντρωσαν όπλα και με ηγέτη τον Γουίλιαμ Φιτζ Όσβερτ (Γουίλιαμ ο Μακρυγένης) και προσπάθησαν να οργανώσουν εξέγερση και να λεηλατήσουν τα σπίατα των πλουσίων. Ο Μακρυγένης είχε συγκεντρώσει πάνω από 50.000 φτωχούς σε αυτή την προσπάθεια. Βασιλιάς, αριστοκράτες και εκκλησία τον εξόντωσαν μαζί με τους ακόλουθούς του καίγοντάς τους στην εκκλησία Σεντ Μερλιε-

μπόου του Λονδίνου όπου είχαν καταφύγει. Έκτοτε δεκάδες εξεγέρσεις φτωχών αναστάτωναν τη Βρετανία μέχρι τη δεκαετία του 1780, όταν ορισμένοι ηγέτες των κινημάτων των φτωχών άρχισαν να κάνουν προεκλογικές εκστρατείες για να μεταφέρουν τα αιτήματά τους στο κοινοβούλιο. Δύο αιώνες μετά, οι εξεγέρσεις των φτωχών συνδυάζονται με τις αγωνιώδεις προσπάθειες των μεταναστών, που έχουν φτάσει στη βρετανική επικράτεια από τις πρώην αποικίες, να αποκτήσουν δικαιώματα και να βγουν από τη μιζέρια του γκέτο. Έτσι, από τη δεκαετία του 1970 κι ύστερα ο συνδυασμός φτώχειας και φυλής η βρίσκοντας διέξοδο στο πολιτικό σύστημα οδηγεί στις εκρήξεις και στις εξεγέρσεις.

Οι πολιτικές ελίτ της Βρετανίας θορυβήθηκαν τόσο πολύ, που έχασαν τα περί δημοκρατίας και «μεγάλης κοινωνίας» παχύτατα λόγια και παρά λίγο να καταφύγουν στο έσχατο στήριγμα του κράτους, δηλαδή το στρατό. Ειδικά η φούρια του πρωθυπουργού Ντεϊβιντ Κάμερον να κλείσει το θέμα σε ελάχιστο χρόνο οδήγησε την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη να παραβεί κάθε δικονομικό κανόνα και επί συνεχή 24ωρα καταδίκαζε με ιδιαίτερη σκληρότητα τους συλληφθέντες στα επεισόδια. Έτσι, επιβεβαιώθηκε η θέση του Λουί Αλτουσέρ για την πραγματική λειτουργία του «σκληρού πυρήνα του κράτους» που κατέχει και εμπεριέχει τη φυσική δύναμη του μηχανισμού καταστολής (βλ. «Γιατί το κράτος είναι μία μηχανή», *Θέσεις*, τ. 113, Οκτ-Δεκ.2010). Κι αυτό που έδειξε την πλήρη ενσωμάτωση του αστικού πολιτικού κόσμου στη λογική του κράτους και της καταστολής, ήταν η πρόταση των πολιτικών να χρησιμοποιηθούν τα οχήματα εκτόξευσης νερού για τη διάλυση των εξεγερμένων που λεηλατούσαν τα μαγαζιά. Ακόμη και οι αρχηγοί των σωμάτων ασφαλείας αρνήθηκαν τη χρήση τους δίχως τη συναίνεση της κοινωνίας, ενώ ο «κόκκινος» πρώην δήμαρχος του Λονδίνου Κεν Λίβινγκστον μεταμορφώθηκε σε «Ηρακλή Μαινόμενο» κατά των εξε-

γερμένων και δικαιολόγησε τη χρήση τους λόγω της «σοβαρότητας της κατάστασης».

Στην πιο ακραία περίπτωση της βρετανικής ακροδεξιάς, η οργάνωση English Defence League βγήκε ξανά στους δρόμους ως ομάδα κρούσης του συστήματος παίρνοντας τη σκυτάλη από το επίσημο ακροδεξιό κόμμα (BNP), που είναι πια μέρος του πολιτικού συστήματος με δημοτικούς συμβούλους και διεκδικεί βουλευτικές και ευρωκοινοβουλευτικές έδρες. Όταν ο Τζον Λένον τραγουδούσε τη μεγαλύτερη επιτυχία των Beatles, το Imagine, δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι ένας άλλος Λένον θα γινόταν αρχηγός των ρατσιστών, που με τη σειρά του δεν μπορεί να φανταστεί «ότι δεν θα υπάρχουν κράτη» και μάλιστα εθνο-θηρησκευτικά ομοιογενή.

Η οργάνωση αυτή ιδρύθηκε το 2009 από ομάδες χουλιγκάνων της πόλης Λούτον (51 χλμ. βορείως του Λονδίνου), που προβαίνουν σε επιδρομές εναντίον μουσουλμάνων και εν γένει Ασιατών (23 % του πληθυσμού) και αντιρατσιστών. Παρά το ρατσιστικό χαρακτήρα της η EDL έχει ειδικές οργανώσεις για γκέι και Εβραίους και έχει προσπαθήσει να στρατολογήσει και ορισμένους μη λευκούς, μιας και θεωρεί τους μουσουλμάνους και τους Ασιάτες ως τον «απόλυτο εχθρό», πόσο μάλλον που ο νεοεκλεγείς δήμαρχος είναι Βρετανο-Πακιστανός.

Στο σημερινό φύλλο του «Εντός Εποχής» φιλοξενούμε τρία άρθρα μεταφρασμένα από την εξαιρετική «Λέσχη Ανυπότακτης Θεωρίας» (<http://ilesxi.wordpress.com/>) που αναφέρονται στις αιτίες των «ταραχών», αλλά και στην πολιτική καταστολής του κράτους, που τιμωρεί τους εξεγερμένους με τη μορφή των εξώσεων από τα διαμερίσματα των προγραμμάτων κοινωνικής στέγασης. Για όλα αυτά, γράφουν οι Σλαβόι Ζίζεκ, Αλί Αλιζαντέχ και Όουεν Χέδερλι.

Του
Θανάση
Τσακίρη

<http://tsakiris.snn.gr>